NEDERLANDSE EDITIE

PHANTOM



NEW YORK TIMES AND *USA TODAY* BESTSELLERAUTEUR

H.D. CARLTON

HOOFDSTUK 1
HET FANTOOM

18 maart 1944

Dit wordt de derde vent die ik vandaag om zeep help en ik heb geen geduld meer om naar hun nutteloze smeekbedes te luisteren.

Normaal gesproken laat ik dit werkje over aan de handhavers van de familie Salvatore, maar iemands leven beëindigen biedt een uitlaatklep waar niets mee te vergelijken is. Sigaretten, whisky, grietjes: niets van dat alles heeft voor mij hetzelfde effect.

Het is dat verdomde gesmeek van hen dat dat vredige gevoel dat ik krijg nadat hun hart is gestopt met kloppen, dreigt te verzieken.

'Nee, nee, wacht! Laat het me uitleggen!' smeekt de knul. Zijn nasale stem breekt van angst.

Het is na middernacht. Snijdende kou en dikke mist hebben ons omhuld op de Aurora Bridge.

Zijn wanhoop neemt het over en hij probeert me een slag in mijn linkerzij te geven. Die knul is achterlijk als hij denkt dat ik het niet gewend ben dat mensen proberen misbruik te maken

van mijn beperking. Ik mep zijn vuist met gemak weg en geef hem een knal op zijn neus voor zijn heldhaftige poging.

Bloed spuit uit zijn neusgaten, en terwijl hij kreunt en zacht vloekt, bind ik touw om zijn enkels heen en knoop dat stevig vast. Zweet en vuil zorgen dat zijn te lange haren tegen zijn voorhoofd plakken en er zitten vlekken motorolie op zijn marineblauwe overall. Daar komt nu het bloed bij dat uit zijn neus stroomt. Hij is monteur van beroep, maar zijn interesse heeft altijd bij de maffia gelegen. Zijn moeder had banden met een familie in New York City, maar ze weigerde hem groot te brengen in het familiebedrijf. Hij is een *cugine.* In de afgelopen paar maanden heeft hij zijn best gedaan te worden geïntroduceerd bij de Salvatores en heeft hij trouw gezworen aan de familie.

Daar heeft hij zich niet aan gehouden.

Daarom heb ik bakstenen aan zijn voeten gebonden. Als iemand zijn lichaam vindt, ziet diegene een kogel door zijn mond: een duidelijke boodschap van zijn misdaad.

'Je bent een rat, Worm. Je hebt informatie doorgegeven aan de Baldelli's,' herinner ik hem droogjes. Angelo heeft hem die bijnaam gegeven vanwege zijn spitse gezicht en schrapende stem. Ik weet niet zeker wat zijn echte naam is, maar zijn overlijdensbericht in de *Seattle Times* van zondag zal die ongetwijfeld wel bevestigen, aangenomen dat hij ooit wordt gevonden.

De media zal de boodschap herkennen en weten dat zijn dood het resultaat is van georganiseerde misdaad. En de burgers zullen ongetwijfeld naar de Salvatores wijzen.

Angelo heeft Seattle de afgelopen twintig jaar al in zijn broekzak en is uitgeroepen tot *capo di tutti i capi*. Hij staat andere families toe om zaken te doen in Seattle met zijn toestemming en, uiteraard, met de overeenkomst dat hij een percentage van hun winst krijgt.

Maar vijf jaar geleden maakte Don Manny Baldelli daar opeens een probleem van. Hij beweerde dat zijn overgrootvader

als eerste vanuit Sicilië naar Seattle was verhuisd, waardoor hij de rechtmatige eigenaar van de stad is. Daarna ging het als een lopend vuurtje rond dat Manny Angelo's deel van de winst achterhield en stiekem in wapens handelde. Sindsdien is er een oorlog losgebarsten waarbij aan beide kanten klappen vallen. Families kiezen een kant en tot op de dag van vandaag heeft Angelo op elk uur van de dag meerdere bodyguards om zich heen.

Het is een gevaarlijke tijd en niemand van ons loopt zomaar over straat zonder achterom te kijken.

'Je verpest mijn reputatie!' houdt Worm verwoed vol. 'Ik ben geen rat, Ronnie, je kent me! De Baldelli's hebben me die auto in gedwongen, maar ik heb ze geen snars verteld. Alsjeblieft, je moet me geloven!'

Iemand van ons team, Lloyd, zag dat hij twee nachten geleden in een Baldelli-auto stapte en gisteren verscheen Worm heel toevallig in een duur pak met een gloednieuws Rolex om zijn pols. Die timing was echt geen toeval: het was erg duidelijk dat de jongen is betaald door de vijandelijke familie.

'Noem me geen Ronnie,' blaf ik.

Meer zeg ik niet tegen hem. Het heeft geen enkele zin met de knul te discussiëren: hij is al gemarkeerd. Als ik hem niet omleg, dan doet een van Angelo's handhavers dat wel.

Worm doet opnieuw zijn mond open, klaar om nog wat meer te pleiten voor zijn zaak, maar ik maak van die gelegenheid gebruik om mijn revolver in zijn mond te duwen en de trekker over te halen. Er rijdt een auto voorbij, maar in plaats van langzamer te gaan rijden trapt de bestuurder het gas in.

Ik aarzel geen moment en trek de Rolex van zijn pols en stop het ding in mijn zak. Ik zal het horloge later terugsturen naar de Baldelli's om hun te laten weten dat hun investering voor niets was.

Daarna hang ik Worm over de reling en gooi de bakstenen eroverheen. Zijn lichaam tuimelt over de rand en het kanaal in. De daaropvolgende plons echoot door de nacht.

Eindelijk wat verdomde rust en stilte.

Ik rol met mijn nek om de spanning in mijn schouders te verlichten. Hun gesmeek is niet alleen nutteloos, maar ook erg vervelend.

Ik loop terug naar mijn auto, die aan de andere kant van de brug geparkeerd staat, en fluit het deuntje van 'Just One More Chance' van Bing Crosby.



18 maart 1944

'Die ezel was bezopen en is driehonderd dollar verloren aan Tommy, maar denk je dat dat hem ervan weerhield nog een rondje te spelen? Natuurlijk niet! Nu is hij Tommy vijfhonderd verschuldigd.'

Het is laat in de ochtend en ik ben op weg om verslag te doen aan Angelo over het afhandelen van Worms contract gisteravond. Santino's stem klinkt luid vanuit de familiekamer van Angelo's landgoed en zijn woorden trekken mijn aandacht. Snel verander ik van richting en ik prop de rugzak met de bloederige Rolex in de binnenzak van mijn lange jas. Ik vind dat ik altijd op de hoogte moet zijn van alles wat de familie aangaat. Tommy en Santino zijn neven van Angelo, dus als iemand Tommy geld verschuldigd is, betekent dat dat diegene Angelo geld verschuldigd is.

Ik loop de hoek om en leun tegen de deurpost. Santino ziet me. Hij zit op de bank naast zijn moeder, Kay, die boos fronst vanwege de schlemiel die nu een schuld heeft bij de Salvatores. En nog een aardig bedrag ook, zo te horen.

'Over welke vent heb je het?' vraag ik terwijl ik mijn armen over elkaar sla.

Santino is pas zeventien en hoewel hij zich volledig inzet

voor de familie, is hij een flapuit. Op dit moment is dat zeer welkom, maar er komt een dag dat het hem de kop zal kosten.

Als hij überhaupt thuiskomt van zijn dienstplicht in de oorlog waar hij over een paar maanden voor opgeroepen zal worden.

'Hij heet John Parsons. Hij en zijn vriendje de rechercheur, Frank Williams, komen al een paar maandjes in de lounge. In het begin had hij genoeg poen, maar de sufferd probeert steeds maar zijn geld terug te winnen en kan niet meer betalen. Tommy heeft ze gisteren uitgedaagd voor een potje poker en John kon het blijkbaar niet weerstaan.'

Ik trek een wenkbrauw op, omdat het me verbaast dat Angelo's neef met Frank heeft zitten gokken.

Hij is een van de belangrijkste rechercheurs moordzaken van Seattle en meestal degene die aan de zaken werkt die zijn ontstaan door de oorlog tussen de maffiafamilies.

Angelo heeft hem bovendien stevig onder de duim en Frank kent ons tweeën zeer goed, iets waar John niet van op de hoogte is.

'Tommy heeft met een smeris zitten gokken?'

Santino grijnst. 'Niemand heeft ooit beweerd dat hij een genie is, Ronnie.'

Ik moet de neiging onderdrukken hem af te blaffen omdat hij me Ronnie noemt, maar de informatie over deze Parsons-kerel is belangrijker dan bekvechten met een knul over mijn verdomde naam. Ik heb elk lid van deze familie al op de bek getimmerd omdat ze me zo genoemd hebben en eenieder van hen lijdt aan een zeer slecht kortetermijngeheugen.

Ik heb altijd al een hekel gehad aan die naam. Hij doet me denken aan mijn vader, die dezelfde naam had, en het doet nog steeds zeer als ik aan hem denk.

Angelo's vader noemde me zo toen ik klein was en zijn zoon heeft het van hem overgenomen. De rest van de familie volgt zijn voorbeeld, ondanks mijn afkeer van de naam.

'John Parsons,' zeg ik, waarmee ik hem terug bij de les haal. 'Wie is hij?'

Santino schokschoudert. 'Weet ik niet. Ik weet alleen dat hij Tommy geen stuiver heeft betaald. Beloofde dat hij later het geld bij elkaar zou krijgen, maar ik denk dat we allemaal wel weten hoe dat gaat.'

'Weet je nog meer over hem?' vraag ik.

'Alleen dat hij eigenaar is van Parsons Manor daar beneden bij de Sound. Hij bleef er maar over kleppen terwijl hij een fles whisky opzoop,' antwoordt Santino met ergernis is zijn stem. 'Die kerel kon gewoon z'n waffel niet houden.'

Ik zet me van de deurpost af en loop terug naar de voordeur van Angelo's landhuis. Ik doe later wel verslag aan hem.

'Hé Ronnie, als je hem koud gaat maken, laat me dan met je meegaan, ja?' roept hij me na.

'Santino,' zegt Kay op een waarschuwende toon.

Ik neem de moeite niet te antwoorden. Als ik wilde dat een van Angelo's mannen met iemand voor me zou afrekenen, dan zou ik zeer zeker niet voor een kind kiezen.

Hij zal al snel genoeg meer dan voldoende ervaring opdoen met het overhalen van een trekker en dan kan hij dat wapen beter richten op een nazi dan op iemand als John Parsons.

Santino heeft grotere problemen om zich druk over te maken dan de organisatie. Hij heeft een oorlog in het vooruitzicht.



18 maart 1944

Zoiets als Parsons Manor heb ik nog nooit van mijn leven gezien. Als het in het centrum van Seattle zou staan, zou het vreselijk uit de toon vallen.

Met de zwarte gevelbeplating en waterspuwers op het dak

ziet het eruit alsof het linea recta uit de *Dracula*-film komt. Zulke huizen bestaan gewoon niet in deze stad en toch sta ik hier nu.

Ik stop mijn handen in de zakken van mijn jas en loop door de voortuin. Aan de voorkant van de zwartgeverfde veranda bloeien diverse kleurrijke bloemen, waardoor het huis er bijna uitziet als een sombere regenwolk te midden van een sprankelende regenboog.

Het is een interessant huis en het maakt me alleen maar nieuwsgieriger naar wie John Parsons is en waarom hij in vredesnaam in zo'n huis woont.

Mijn vraag wordt twee tellen later beantwoord als ik vanuit een ooghoek beweging achter het grote erkerraam zie. Vlak voor het raam gaat een lange vrouw met ronde vormen in een stoel zitten. Haar verschijning boeit me onmiddellijk. Haar volle lippen zijn rood gekleurd en haar zwarte haren zijn in perfecte krullen gestyled. Ze draagt een kanariegele jurk waarvan de mouwen langs haar armen omlaag vallen. De stof sluit nauw om haar volslanke middel.

Als ik zie dat ze naar iets op haar schoot kijkt, blijft mijn hart stilstaan, alsof God zelf de tijd heeft laten bevriezen. Eén kant van haar mond komt een klein beetje omhoog. Aan de manier waarop ze haar hoofd schuin houdt en haar arm beweegt, meen ik te herkennen dat ze iets aan het schrijven is.

Ik ben meteen weg van haar, en ook al kan ik dit met geen mogelijkheid weten, ik weet zeker dat zij het meesterbrein achter Parsons Manor is.

Als gehypnotiseerd zweef ik naar haar toe, mijn geest gevangen in een vacuüm dat me in een trance brengt waar ik niet uit lijk te kunnen komen.

Ik ben niet gewoon weg van haar.

Ik ben bezeten door de behoefte haar te hebben.

En ze móét de mijne worden.

Alsof ze mijn inwendige verklaring heeft gehoord, gaat haar hoofd omhoog en kruist haar blik de mijne. Het voelt alsof de bliksem bij me inslaat, precies waar ik sta. Haar lippen gaan van

elkaar en shock maakt dat haar ogen groter worden. En ook al lijkt het alsof angst zijn klauwen in haar zet, ze ziet er nog steeds angstaanjagend mooi uit.

Ik ben hiernaartoe gekomen om uit te vinden wie John Parsons is en het enige wat ik nu weet is dat hij elke dag thuiskomt bij de mooiste vrouw op de planeet.

En dat verdient hij verdomme niet.

Haar hand zweeft voor haar hart. Haar vingers zitten om een brede goudkleurige pen geklemd.

Wat schrijft ze? En zal ze over mij schrijven?

Het lijkt me fantastisch te worden verslonden door haar woorden, op welke manier ze me dan ook begroeten. Via haar roodgestifte lippen of haar slanke handen, het maakt geen reet uit. Ik wil elk facet van haar leren kennen, elke centimeter van haar. Geest, lichaam en ziel.

Er trekt zich iets strak in mijn borst en net als zij laat ik een hand voor mijn hart zweven, daar waar het het meest zeer doet. Het kost me ongelooflijk veel moeite mijn blik van de hare af te wenden. Om een stap achteruit te zetten, me om te draaien en vervolgens langzaam terug over haar lange grindoprit te lopen. De tocht terug naar mijn auto op de straat neemt diverse lange minuten in beslag, maar toch herinner ik me er geen enkele seconde van.

Ze achtervolgt me, infecteert mijn geest als een parasiet en neemt alle controle die ik over mezelf had weg. Mijn vrije wil is enkel en alleen nog afhankelijk van haar, en zonder haar ben ik niets.

Ik sluit het portier van mijn Cadillac en kan vervolgens niets anders dan daar zitten en rouwen om het leven van John Parsons vrouw.

Ze zal nooit meer dezelfde zijn en ik ook niet.

Haar echtgenoot heeft haar onbedoeld een wereld in gesleept waar ze niet thuishoort. Toch ben ík degene die haar nooit meer zal laten gaan.

12 november 1944.

Dit huis houdt zielen een eeuwigheid gevangen.
Ik dacht dat ik de mijne aan mijn man had gegeven toen
ik zwoor hem voor altijd lief te hebben.
Maar ik loog.
Niets had me kunnen voorbereiden op de dag dat mijn
fantoom voor mijn raam verscheen.
Hij was angstaanjagend, hypnotiserend,
en ik kon mijn fascinatie niet ontkennen.
Ik was nooit van plan om een stormachtige romance
aan te gaan met mijn stalker.
Vooral omdat hij zoveel meer is dan dat.
Een crimineel. Een maffioso.
De man die me troost biedt tegen het monster in
Parsons Manor.
Er zijn velen die in deze gangen ronddwalen,
maar ik ben bang voor niemand anders dan mijn man.

ISBN 978-94-6440-789-1
9 789464 407891

SVM PUBLISHING

SVMPUBLISHING
SVMPUBLISHING